

der som Ordfører, var saa eiendommelig, at der kunde være en Deel Opfordring til nærmere at gaae ind paa det. Jeg skal imidlertid søge at afholde mig saameget som muligt fra at komme ind paa Gjentagelser af, hvad der allerede er bragt frem, idet det er min Overbeviisning, at det kun er meget Lidet, der er fremkommet — navnlig fra den ærede Ordfører — for yderligere at begrunde det af ham indbragte Forslag, og det er da navnlig kun fra et Par andre ærede Medlemmer, der, saavidt jeg veed, ikke ere optraadte som Forslagsstillere, at der er kommet nogle Betragtninger frem, som skulde tjene til Begrundelse af dette Forslag, og som jeg derfor maastee vil komme til at tage Hensyn til, idet jeg først vender mig til disse og da især til det ærede Medlem, som sidst havde Ordet. Jeg beklager, hvis han ikke skulde være tilstede (Stemmer: Jo!); er det Tilfældet, at han er tilstede, vil jeg finde det rigtigst først at tage Hensyn til hans Bemærkninger. Det ærede Medlem antydede Noget om, hvad han vilde gjøre i Fremtiden, navnlig som Medlem af Rigsraadet. Dette udgjorde — saaledes forekom det mig — den sidste Deel af hans Foredrag og var henvendt til forskjellige Medlemmer af Thinget, idet han paaviste det Mislige, som vilde blive en Følge deraf. Herpaa skal jeg dog nu aldeles ikke indlade mig, idet jeg ikke troer, at denne Deel af hans Foredrag vil have Indflydelse paa den nærværende Sag. Men naar det ærede Medlem har fremhævet, at der for ham ikke var Skjæbne af Tvivl om, at det var fuldstændigt lovligt, at Rigsdagen vedtog en Lov om Henlæggelsen af sælles Sager til de særlige, og at der ikke kunde være Spørgsmaal om, at en saadan Henlæggelse skulde være betinget af Rigsraadets Samtykke, saa vil jeg dog — da han saa aldeles har underkendt Alt, hvad der ibrigt her idag fra forskjellige Sider er fremkommet mod den Ansættelse —, stille imod ham en Autoritet, som han ikke vil forkaste, nemlig hans egen. Det er sjældent nogenfinde Tilfældet, at Noget har kunnet udtale bestemte den modsatte Formening, end det ærede Medlem udtalte, netop under Forhandlingerne om Tilblivelsen af Grundlovsindskrænkningen, og jeg kan ikke nægte, at det var mig en Overræstelse, at

netop dette ærede Medlem selv vilde vove sig ind paa dette Gebeet og derved ligefrem lede hen til en Udtalelse fra sin Side saa klar, simpel og afgjørende, som det nogenfinde er muligt, netop om det foreliggende Spørgsmaal. Han siger nemlig: „Naar vi altsaa nu ret vilde see Sagen i Die“ — og dette stræbe vi jo Alle efter — „saa kan man vist ikke paastaae, at denne Tilspøining: „Forandring kunne stee ved Lov“ vil komme til at gjælde saabanne Forandring, der gaae ud paa at gjøre til særligt Anliggende, hvad der vil blive sælles, thi dertil har Rigsdagen for Kongeriget Danmark ingen Ret, det er Noget, som det saakaldte Rigsraad maa have med at gjøre, og det vilde vist aldrig falde nogen Rigsdagsmand ind at fremkomme med Forslag om at forøge Antallet af de særlige Anliggender; det vilde i alt Fald være Noget, hvoraf enhver fornuftig Mand vilde see“. Dette har endnu ikke været Tilfældet, men der synes at være en Tilbøielighed til at give dette Forslag den Modtagelse, som det, efter det ærede Medlems egen Udtalelse dengang, meest og ene egner sig til. Det ærede Medlem fandt, at der i alt Fald i, hvad der stete med Hensyn til den oftere omtalte Sag om Udskrivning af Mandskab og Heste og om Indquartering, vilde være et Beviis for, at Regeringens Opfattelse dengang var en saadan, at den kunde tjene til Begrundelse for det nu foreliggende Forslag. Dette er nu vistnok ikke Tilfældet; idetmindste er jeg for Diebliffet ikke istand til at paavise nogen saadan slaaende, bevissende Udtalelse i den Forhandling, under hvilken den citerede Yttring er fremkommen. Imidlertid tvivler jeg ikke paa, at det ærede Medlem selv med den Husommelse han har, erindrer rigtigst; men i alt Fald vilde jo Andre, der have gennemlæst disse Forhandlinger, meget let kunne komme til at see, at det vilde være det mærkværdigste Misbrug, der nogenfinde kunde gjøres af en Sætning, naar man vilde sige, at det havde viist sig, at Regeringen, efterat baade Sællesforfatningen og Forfatningen for de særlige Anliggender vare traadte i Kraft, havde anseet sig berettiget til paa egen Haand at overføre Noget af, hvad der skulde være sælles, til det Særlige, uden at have de særlige Repræsentationers Samtykke dertil.